

Liturgie middagdienst

zondag 25 januari 2015

Psalm 100 vers 2, 3 en 4 NB

2. Roept uit met blijdschap: "God is Hij.
Hij schiep ons, Hem behoren wij,
zijn volk, de schapen die Hij hoedt
en als beminden weidt en voedt."

3. Treedt statig binnen door de poort.
Hier staat zijn troon, hier woont zijn Woord.
Heft hier voor God uw lofzang aan:
Gebenedijd zijn grote naam.

4. Want God is overstelpend goed,
die ons in vrede wonen doet.
Zijn goedheid is als morgendauw:
elk nieuw geslacht ervaart zijn trouw.

Opwekking 355

U die mij geschapen hebt.
U wil ik aanbidden als mijn God.
In voor- of tegenspoed,
uw liefde doet mij zingen.
U die mij geschapen hebt,
U wil 'k danken hoe ik mij ook voel.
En U gehoorzaam zijn.
Heer, U bent mijn doel.

Psalm 32 vers 4 OB

Gij zijt mij, Heer', ter schuilplaats in gevaren,
Gij zult mij voor benauwdheid trouw bewaren.
G' omringt me, daar Gij mij in ruimte stelt,
met blij gezang, dat mijn verlossing meldt.
Mijn leer zal u, o mens, naar 't recht doen
hand'len
en wijzen u den weg, dien gij zult wand'len.
Ik zal u trouw verzellen met mijn raad,
terwijl mijn oog op u gevestigd staat.

Psalm 105 vers 5 OB

God zal Zijn waarheid nimmer krenken,
maar eeuwig Zijn verbond gedenken.
Zijn woord wordt altoos trouw volbracht
tot in het duizendste geslacht.
't Verbond met Abraham, Zijn vrind,
Bevestigt Hij van kind tot kind.

Psalm 34 vers 2 en 9 NB

2. 'k Heb naar den HEER gevraagd
en Hij beantwoordt mijn gebed.
Hij heeft mij van mijn angst gered,
en mijn verlossing daagt.
Die opzien naar den HEER,
zij zullen blinken in het licht,
geen schaamrood is op hun gezicht,
nooit slaan zij d' ogen neer.

9. De HEER verlost en spaart
het leven van wie Hem bemint.
Al wie bij God zijn toevlucht vindt
wordt schuldeloos verklaard.

Schriftlezing: 1 Sam. 1 (HSV)

De gelofte van Hanna en de geboorte van Samuel

¹ In Rama in de streek Suf, in het bergland van Efraïm, woonde een man die Elkana heette. Hij was een zoon van Jerocham, die een zoon was van Elihu, de zoon van Tochu, de zoon van Suf, en behoorde tot de stam Efraïm. ² Hij had twee vrouwen: de ene heette Hanna en de andere Peninna. Peninna had kinderen, maar Hanna niet. ³ Elk jaar ging deze man vanuit zijn woonplaats naar Silo, om daar de HEER van de hemelse machten te vereren en hem offers te brengen. Chofni en Pinechas, de twee zonen van Eli, waren daar priesters van de HEER. ⁴ Wanneer Elkana zijn jaarlijkse offerbracht, gaf hij zijn vrouw Peninna en haar zonen en dochters een stuk van het offervlees. ⁵ Maar het mooiste stuk gaf hij aan Hanna, want haar had hij lief, ook al hield de HEER haar moederschoot gesloten. ⁶ Haar rivale kwetste haar dan diep, door haar te sarren omdat de HEER haar geen kinderen gaf. ⁷ Zo ging het jaar in jaar uit. Elke keer als ze naar het heiligdom van de HEER gingen, treiterde Peninna Hanna zo erg dat ze begon te huilen en haar eten liet staan. ⁸ Toen dat weer eens gebeurde, vroeg Elkana: 'Waarom huil je, Hanna? Waarom eet je niet en waarom ben je zo bedroefd? Beteken ik niet meer voor je dan tien zonen?' ⁹ Na de maaltijd stond Hanna op en ging naar het heiligdom van de HEER, waar

de priester Eli op een bankje bij de ingang zat. ¹⁰ Diep bedroefd bad Hanna tot de HEER. In tranen ¹¹ legde ze een gelofte af: 'HEER van de hemelse machten, ik smeeek u, heb toch oog voor mijn ellende. Denk aan mij, uw dienaress, vergeet mij niet. Schenk mij een zoon, dan schenk ik hem voor zijn hele leven aan u: nooit zal zijn haar worden afgeschoren.' ¹² Terwijl Hanna zo lang bad, keek Eli opmerkzaam naar haar mond. ¹³ Ze bad namelijk in stilte: haar lippen bewogen wel, maar haar stem was niet te horen. Daarom dacht Eli dat ze dronken was. ¹⁴ Hij sprak haar aan en vroeg: 'Gaaf dit nog lang zo duren? Als u dronken bent, ga dan uw roes uitslapen!' ¹⁵ 'U vergist u, heer,' antwoordde Hanna. 'Ik heb geen wijn of andere drank gedronken. Nee, ik ga gebukt onder een zwaar verdriet en stort mijn hart uit bij de HEER.' ¹⁶ Denk niet dat ik een slechte vrouw ben; ik bid zo lang omdat ik overstelpt ben door droefheid en ellende.' ¹⁷ 'Ga dan in vrede,' antwoordde Eli. 'De God van Israël zal u geven waar u om hebt gevraagd.' ¹⁸ 'Ik dank u voor uw vriendelijkheid,' zei Hanna, en ze ging terug naar haar familie. Haar gezicht was opgeklaard en ze at ook weer. ¹⁹ De volgende morgen vroeg bogen ze zich neer voor de HEER, waarna ze zich op de terugreis begaven. Thuis in Rama sliep Elkana met zijn vrouw Hanna, en de HEER verhoorde haar. ²⁰ Hanna werd zwanger en na verloop van tijd baarde ze een zoon. Ze noemde

hem Samuel, 'want,' verklaarde ze, 'ik heb hem aan de HEER gevraagd.'

²¹ Toen Elkana het jaar daarop weer met zijn familie op weg ging om de HEER zijn jaarlijkse offerte brengen, wilde hij de gelofte inlossen. ²² Maar Hanna ging niet mee. Ze zei tegen haar man: 'Pas als het kind van de borst is, zal ik hem brengen. Dan zal hij voor de HEER verschijnen en daarvoor altijd blijven.' ²³ Haar man Elkana antwoordde: 'Doe maar wat jij het beste vindt. Blijf thuis zolang je hem nog zelf voedt. Laten we hopen dat de HEER dan niet van zijn belofte terugkomt.' Hanna bleef dus thuis en voedde haar zoon totdat ze hem de borst ontwend had. ²⁴ Zodra het zover was, nam ze hem mee naar Silo en bracht hem, zo jong als hij was, naar het heiligdom van de HEER. Ze had ook een driejarige stier bij zich, een efa meel en een zak wijn. ²⁵ Ze slachtten de stier en brachten de jongen naar Eli. ²⁶ Daar zei Hanna: 'Neem me niet kwalijk, heer, zo waar u leeft, ik ben de vrouw die destijds hier bij u tot de HEER heeft gebeden. ²⁷ Om deze zoon heb ik gebeden, en de HEER heeft mij gegeven waar ik om heb gevraagd. ²⁸ Nu geef ik hem op mijn beurt aan de HEER, voor alle dagen die hem gegeven zijn.' Toen knielde Eli voor de HEER,

Zingende gezegend 234

1. Ondergedompeld in de doop zijn wij uit duizend vrezen herboren en herrezen, gedragen op de heilsrivier die stromend door de tijd uitmondt in eeuwigheid.

2. Wie in dit water ondergaat zal nimmermeer verdrinken, hoe diep hij moge zinken. Al is dit aardse leven kort, al dreigt dichtbij de dood – God draagt u in zijn schoot!

3. Die onze dood is doorgestaan vraagt u om overgave: wij zijn in Hem begraven, maar in Hem ook weer opgestaan om voor zijn aangezicht te leven in het licht.

4. Rivier van Gods lankmoedigheid, o bedding van genade, wie zal uw stroom doorwaden? Gij draagt ons op uw golven hoog, o water - warm en wijd van Gods barmhartigheid!

Psalm 103 vers 5 en 7 **NB**

5. Zoals een vader liefdevol zijn armen
slaat om zijn kind, omringt ons met erbarmen
God onze Vader, want wij zijn van Hem.
Hij die ons zelf uit aarde heeft genomen,
Hij weet, dat wij, uit stof aan 't licht gekomen,
slechts leven op de adem van zijn stem.

7. Maar 's HEEREN gunst zal over die Hem vrezen
in eeuwigheid altoos dezelfde wezen,
en zijn gerechtigheid de eeuwen door.
Zijn heil omsluit de komende geslachten;
zo volgen zij die zijn verbond betrachten,
van zijn barmhartigheid het lichtend spoor.

Gezang 293 vers 1, 2 en 4 **LvdK**

1. Wat de toekomst brengen moge,
mij geleidt des Heren hand;
moedig sla ik dus de ogen
naar het onbekende land.
Leer mij volgen zonder vragen;
Vader, wat Gij doet is goed!
Leer mij slechts het heden dragen
met een rustig kalme moed!

2. Heer, ik wil uw liefde loven,
al begrijpt mijn ziel U niet.
Zalig hij, die durft geloven,
ook wanneer het oog niet ziet.
Schijnen mij uw wegen duister,
zie, ik vraag U niet: waarom?
Eenmaal zie ik al uw luister,

als ik in uw hemel kom!

4. Waar de weg mij brengen moge,
aan des Vaders trouwe hand,
loop ik met gesloten ogen
naar het onbekende land.